

*№ 2-11 Томева
Копие от конституционен
ак и актове на административен
30.03.2004*

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

ДОПЪЛНИТЕЛНО СТАНОВИЩЕ

**ОТ "МЕЖДУНАРОДЕН ЦЕНТЪР ПО ФИРМЕНО
УПРАВЛЕНИЕ" АД- СОФИЯ**

ПО К.Д. № 1/ 2001 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Като заинтересувана страна в производството пред Конституционния съд, която същевременно се явява и страна в производството пред ВАС, чийто състав е сезирал Конституционния съд, от името на "Международен център по фирмено управление" АД моля да вземете предвид и следните допълнителни съображения при решаването на въпроса за съответствието на §6 ПЗРЗДС с Конституцията на Република България и с чл.1 отк допълнителния протокол към ЕКПЧ:

1.В приложеното адм.дело № 4918/2000 г. се съдържат доказателства за това, че правото на ползване е било отстъпено на дружеството в съответствие с действащото към момента на отстъпването законодателство. Заповед № РД-15- 176 /8.06.2000 г. на областния управител на област София за изземване на учебна база "Бистрица", по жалба срещу която е образувано това дело, директно посочва като свое основание обстоятелството, че по силата на § 6 ПЗРЗДС е изтекъл срокът на правото на ползване. В подадената от наша страна жалба срещу тази заповед противоконституционността на разпоредбата на § 6 поради противоречието ѝ с чл.17, ал.5 от Конституцията е изтъкната като едно от основанията за обжалване. Въпрос на преценка от страна на състава на ВАС , разглеждащ жалбата, е да постави пред

Конституционния съд въпроса за конституционосъобразността на разпоредба, която е в основата на повдигнатия спор за законосъобразността на заповед, оспорена пред съда. В този смисъл още веднъж подчертаваме, че заповедта не е издадена поради това, че правото на ползване е отстъпено в противоречие със закона, който е бил в сила при учредяването му, а като пряка последица от действието на въпросния § 6. Съображения, отнасящи се до законосъобразността на учредяването на вещното право (която сама по себе си не е спорна и не може да бъде оспорена), не са съставлявали предмет на преценка в нито един стадия на производството по издаване и обжалване на административния акт- нито от страна на административния орган, издал обжалвания акт, нито (т.е. още по.-малко) като предмет на съдебния контрол.

Повече от очевидно е, че съображения от такъв характер не могат да бъдат – нито пряко, нито имплицитно- от значение за решаването на делото от Конституционния съд.

2. За убедителното съществуване на основания за повдигане на въпроса за конституционосъобразността на § 6 ПЗРЗДС свидетелства съдържанието на искането, отправено до Конституционния съд. То напълно покрива изискванията за “установяване” по смисъла на чл.150, ал.2 от Конституцията.

3. Независимо от спецификата на сезиране на Конституционния съд в случая- при условията на чл.150, ал.2 от Конституцията, решението на Конституционния съд ще действа *erga omnes*. То ще обуслови изхода по конкретното дело, породило спора за конституционосъобразност, но не съставлява решение по това дело. Още повече че поставените пред Конституционния съд въпроси не засягат само конкретния случай, а неопределен брой редица други подобни случаи, в които и други правни субекти търпят последиците от действието на § 6 ПЗРЗДС.

4. Съдържанието на тези последици включва и отчуждително действие на разпоредбата, поради което я поставя в съотношение с чл.17, ал.3 и 5 от Конституцията, на които тя трябва да съответства.

След като не е спорно, че преходната разпоредба на §6 е предназначена да уреди заварени правоотношения, нейният отчуждителен ефект произтича от начина, по който ги е уредила, а не от нейната цел, т.е. от това дали има за цел да отчужди или не. Каквато и друга цел да има рзпоредбата, тя трябва да е съобразена с Конституцията и да не създава противоконституционни последици. Дори и да се приеме, че и заварените правоотношения подлежат на преуреждане съобразно срока по чл.56, ал.1 ЗДС, каквото съображение трудно може да бъде извлечено от “режима” на държавната собственост по смисъла на чл.17, ал.4 и от

Конституцията въобще, отново възниква въпроса за предварителното и равностойно обезщетение по смисъла на чл.17, ал.5. Изискванията на чл.17, ал.5 от Конституцията не могат да бъдат пренебрегнати в името на каквото й да е “баланс” между интересите на държавата, от една страна, и тези на останалите правни субекти, от друга. Точно обратното: именно чрез спазването на тези изисквания се постига необходимия справедлив баланс(защото до отчуждаването като крайна мярка срещу собствеността се прибегва в обществен интерес), а отчуждаването без заплащане на обезщетение, което разумно съответства на отчуждения имуществен интерес, съставлява неоправдана намеса от страна на държавата.

5.В това отношение следва да се има предвид, че от равнопоставеността на стопанските субекти не следва, че и държавата като такава има “конституционни” права. Тези права се установяват спрямо държавата и нейно задължение е да гарантира тяхното упражняване, а не да обосновава накърняването им с несъществуващи нейни права. Доколкото защитата на държавната собственост е също в обществен (но не в “държавен”) интерес и е поради това безусловно необходима, необходимостта от такава защита не създава на държавата правото да накърнява частна собственост извън условията, предвидени в Конституцията.

6. Впрочем, конституционните рамки, в които държавата може да действа в хипотези, съответстващи изцяло на тази по настоящето дело, са категорично очертани в решенията на Конституционния съд, на които и искането, и нашето първоначално становище се позовават.

По настоящето дело Конституционният съд трябва да се произнесе по въпроси, които не се различават от вече разрешени, така че не са налице основания за съда да се отклони от досегашните си решения.

София
29 март 2001 г.

С УВАЖЕНИЕ :

(Божидар Стоев – изпълнителен директор)